

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1359/2015
18.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиле К.М.А. из С., чији је пуномоћник М.В., адвокат у С., против тужене Школе за основно и средње образовање са Д. В.К. из С., ради поништаја одлуке о избору кандидата, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1258/14 од 03.11.2014. године, у седници већа 18.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1258/14 од 03.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 1588/12 од 31.10.2013. године је усвојен тужбени захтев тужиле па је утврђено да је одлука директора тужене број 02-1123/5-4 од 24.11.2009. године незаконита па је поништена, поништена је и одлука Школског одбора тужене број 02-1259 од 21.12.2009. године и тужена је обавезана да тужилу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 139.500,00 динара у року од осам дана.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 1258/14 од 03.11.2014. године жалбу тужене усвојио и пресуду Основног суда у Сомбору преиначио тако што је одбио тужбени захтев тужиле.

Против правноснажне пресуде апелационог суда, тужила је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/2014), па је оценио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Није основана ревизијска тврдња тужиле да има мањкавости у заступању туженог и да пуномоћник Д.Р.П., секретар школе није била овлашћена да изјави жалбу против првостепене пресуде јер наводно то не произилази из пуномоћја који је 07.03.2013. године дала директорка тужене С.Д.. Није потребно да у пуномоћју буде наведена свака радња коју ће предузети пуномоћник већ је довољно што је означена парница са идентификацијом парничних странака и бројем предмета те суд пред којим се води, а у формулацији да пуномоћник може да предузима све радње у корист школе у тој парници уједно је и дато овлашћење да поднесе жалбу против првостепене пресуде.

Према утврђеним чињеницама, директорка тужене је расписала конкурс који је објављен у часопису "Послови" 04.11.2009. године, између осталих, и за радно место наставника практичне наставе у подручју рада машинство и обрада метала са дефектолошком оспособљеношћу на неодређено време са 70% радног времена као и за наставнике стручних предмета у подручју рада машинство и обрада метала са 20% радног времена на неодређено време. Објављен је и конкурс за наставника практичне наставе у подручју рада машинство и обрада метала на одређено време са 70% радног времена као и за наставнике стручних предмета у подручју рада машинство и обрада метала на одређено време са 30% радног времена. У огласу је поред услова који се односе на врсту и степен стручне спреме за радна места за која је расписан конкурс наведен и услов да наставници морају да поседују и стручно дефектолошку оспособљеност или стручну спрему дипломираног дефектолога. На конкурс се пријавило осам кандидата међу којима и тужиле. Директорка тужене је 24.11.2009. године донела одлуку да се не изабере ни један кандидат и да се конкурс понови. У образложењу је наведено да ни један од учесника конкурса није испуњавао услове из конкурса. Тужиле је 07.12.2009. године изјавила приговор против ове одлуке који је Школски одбор тужене од 21.12.2009. године одбио као неоснован. У образложењу одлуке је наведено да је тужиле по струци инжењер машинства али да не поседује стручну дефектолошку оспособљеност и да стога не испуњава услове конкурса од 04.11.2009. године. Школски одбор је 24.11.2009. године донео одлуку у облику мишљења да уколико ни један кандидат не испуњава услове конкурса буде примљен онај кандидат који већ ради од почетка школске године из педагошких разлога с обзиром на то да је ученицима са сметњама у раду тешко да се прилагоде новим наставницима, а то нарочито важи за децу са аутизмом и да није пожељно да се намећу честе промене. Директорка тужене је закључила уговор о раду на одређено време без конкурса до завршетка школске године са кандидатом Б.Р., инжењером машинства, који такође није испуњавао услов на претходном конкурс у али је радио у школи од 01.09.2009. године по хитном поступку на одређено време. Кандидат Б.Р. и тужиле су по стручности били изједначени. На радна места на која је конкурисала тужиле директорка тужене је расписала нови конкурс наредне школске године. Б.Р. је 12.02.2011. године стекао уверење о оспособљености наставника односно сарадника за рад са ученицима ометеним у развоју након чега је примљен у радни однос на неодређено време.

На основу ових чињеница првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиле основан из разлога што у образложењу одлуке директорке тужене од 24.11.2009. године није наведено које услове не испуњавају учесници конкурса и зато што није поштована законска процедура при избору кандидата те је у радни однос на

одређено време на радно место за које је био расписан конкурс примљено лице које није испуњавало услове конкурса.

Апелациони суд није прихватио правно становиште првостепеног суда јер је оценио да је у оспореној одлуци јасно наведено који тражени услов учесници конкурса нису испуњавали односно да нису поседовали стручно дефектолошку оспособљеност нити стручну спрему дипломираног дефектолога који је био услов за радно место за које је расписан конкурс.

Врховни касациони суд је нашао да је правилно апелациони суд закључио да је оспорена одлука да се не изабере ни један кандидат по конкурс законита и да је тужилца безразложно оспорава јер она конкурсни услов није испуњавала. Правилно је апелациони суд закључио да је образложење одлуке директора школе да се не изабере ни један кандидат по конкурс потпуно јасно. То што је директорка тужене касније закључила уговор о раду на одређено време без конкурса до завршетка школске године са Б.Р. (који је већ радио на том радном месту) је било у складу са одредбом члана 132. став 1. Закона о основама система образовања и васпитања и у складу је са мишљењем Школског одбора од 24.11.2009. године и та одлука ни на који начин не утиче на законитост одлуке директора школе да се по конкурс не изабере ни један кандидат јер нико није испуњавао услове конкурса.

Тужилца ревизијом неосновано оспорава правилност одлука које је донела тужена. Тужилца ревизијом оспорава правилност утврђеног чињеничног стања што је с обзиром на чињеницу да је апелациони суд преиначио првостепену пресуду дозвољено према члану 407. став 2. ЗПП, међутим, по оцени Врховног касационог суда релевантне чињенице у овој парници су и потпуно и правилно утврђене. Суштина у овом радном спору је у томе што тужилца није испуњавала услове конкурса што она ревизијом и не побија.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је оценио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић, с.р.**